

OBSAH

Skepticismus a jeho příčina	1
Jak evangelizoval Ježíš?	2
Knoflíková válka II	6
Přečetli jsme za vás	7
Rok 2000 už je tady	8
Konfrontace	8
Pravdivé podobenství	14
Komu sloužíme?	15
Závěť z chudobince	16
Věda a tajemství stvoření	17
Zamyšlení nad původem života na Zemi	17

SKEPTICISMUS A JEHO PŘÍČINA

Moudrý obránce víry se vyhýbá debatám se zapřísáhlými nevěrci. Jestli doufá, že je obrátí na víru, ztratí jen mnoho času a vyplývá mnoho úsilí. Diskuse mezi věřícími a agnostiky nebo mezi liberály a konzervativci pohled skeptika nezmění. Zapřísáhlý skeptik je přesvědčen, že jeho nevíra je výsledkem vlastní bystrosti a intelektu. Je přesvědčen, že křesťanům chybí inteligence, porozumění nebo obojí. Dívá se

s opovržením na ty, kteří si dovolí věřit něčemu s jistotou, protože věří v něco neviditelného. Zavrhne duchovní pravdu jako středověkou pověru a věřícího vidí jako člověka s nedostatečným filosofickým rozhledem.

Všimněme si, že mnozí skeptikové rozšiřují svoji nevíru s evangelizačním zápalem. Lnou ke svým pochybám, jako by byl celý svět v nebezpečí, kdyby na ně zazářilo trochu světla. Čtou a poslouchají jen to, co živí jejich nevíru. Využívají každé příležitosti, která jim umožní nevíru rozšiřovat, a cítí velké zadostiučinění, když někoho ve víře zviklají.

Většina skeptiků svou mysl uzavřela. To znamená, že všechna snaha o vysvětlování a uvádění důkazů je marná. Platí o nich staré pořekadlo: "*Člověk přesvědčovaný proti své vůli zůstane pořád stejného mínění*" a dohadovat se s takovým člověkem je ztráta času.

Co je příčinou pochybností? Věřte nebo ne, lidé pochybují, protože jim to přináší potěšení! Pochyby zřejmě uklidňují svědomí. Je to nejjednodušší a neúčinnější prostředek jak otupit mravní rozlišování a rozhodování.

Od pochyb k jistotě může naši duši obrátit jenom On, Duch svatý. To znamená, že dokud člověk není ochoten přijmout Ducha, není ochoten se setkat s Kristem. Biblické křesťanství na základě našeho svědectví a Božího přesvědčení mohou přijmout jenom ti, kteří hledají s naprostou upřímností něco víc než pustou nejistotu.

2 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe. Kdo mluví sám za sebe, hledá svou vlastní slávu; kdo však hledá slávu toho, který ho poslal, ten je pravdivý a není v něm nepravosti. (Jan 7:17-18)*

Prvním krokem budoucí víry je hledat Boží mysl a vůli. To je možné jenom tehdy, když se seznámíme s jedinou knihou, která nám může říci, co o Něm chceme vědět - s Biblií. Je-li naše známost Boha a Krista omezena jenom na to, co o něm někdo řekl nebo napsal, pak je neúplná. Kázání a knihy jsou mnohdy dobré, ale Biblii nic nenahradí.

Pravda přichází jenom skrze biblické Slovo, které je vdechnuto samotným Bohem - Duchem svatým. Mýlíme se, když se domníváme, že nám všechny pochyby musí být objasněny dříve, než přijmeme a poznáme Krista. Opravdové poznání přijde teprve tehdy, až se s ním spojíme vírou. Někoho snad odradí to, co vidí v křesťanech a některých sborech. Proto raději hledejte Boha a ne vzor člověka! Řeknete si: "Jak mohu uvěřit, že Ježíš neměl lidského otce? Že vykonal všechny ty zázraky? Že uměl za mé hříchy a vstal z mrtvých? Vždyť to odporuje normálnímu myšlení a životní zkušenosti." Netrapte se tím. Ke Kristu můžete přijít se svými pochybami. On jim rozumí. Nic od vás nežádá, než abyste Mu svěřili svůj život. Máte-li upřímné přání najít skutečnou Cestu, Pravdu a Život, poznat Krista, přijměte alespoň to, co vám váš rozum v tomto okamžiku přijmout dovolí. Ježíš řekl:

- ◆ **Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. (Jan 8:32)**

UVĚDOMUJETE SI, ŽE JEŽÍŠ BYL NEOBY-

čejný člověk, že Jeho život nemůže být vysvětlen jinak než z hlediska Božství? Víte, že Bůh vyžadoval dokonalou oběť za hříchy světa? I když to není viditelné, důkazy o vzkříšení důvěryhodné jsou. Vždyť Jeho smrt a utrpení, které zastupuje naše potrestání, pak to, že Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, dává smysl.

Někteří dělají tu chybu, že vyloží všechny své pochyby, podezření a obavy a řeknou: "Až toto vše úplně vyřeším, pak uvěřím." To je jako by někdo řekl: "Až plně porozumím poměru komprese, karburaci, zapalování a celé funkci převodovky, pak se teprve naučím řídit auto." Člověk může najezdit miliony kilometrů, aniž by tomu dokonale rozuměl. Důležité je, že nás auto doveze tam, kam chceme, jestliže jednáme podle pravidel, která známe.

Nesnažme se rozluštit všechny otázky, než dovolíme zázraku víry, aby vstoupil do našeho života. Mluvme s Bohem a řekněme mu: "Bože, nerozumím všemu, co vidím a slyším, ale přijímám Ježíše Krista za svého Spasitele. Moje víra je slabá, spoléhám se na Tebe, že mi povíš, co potřebuji vědět." A On to udělá.

-John D. Jess- Překlad F. Hůlka -

JAK EVANGELIZOVAL JEŽÍŠ?

2. Pokračování

Nutnost obnovy, regenerace

Nikodém, židovský náboženský vůdce, napřič své teologické vzdělanosti a detailní znalosti Starého zákona, byl ztracen, nebyl spasen! Ježíš tuto pravdu nijak neskrýval a nezmiřňoval. Jenom krutá pravda otevívá oči. Nikodém v sobě choval veliký

hřích, aniž by si jej uvědomoval. Nebyla to malověrnost, ale nevíra. Ježíš zdůraznil:

♦ *Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. ... Nikodém se ho otázal: "Jak se to může stát?"*

(Jan 3:7-9)

Nikodémova otázka neznamenal "nerozumím", ale ve svém srdci řekl: "tomu nevěřím." Nevíra vždy plodí neznalost a nepochopení. Ježíš však tuto znalost od Nikodéma požadoval, protože je jasně zapsaná ve Starém zákonu. Následující verše zřetelně potvrzují Nikodémův problém. Ježíš na Nikodémovo překvapení, neznalost a nevíru odpověděl následovně:

♦ *...Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvím o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?*

(Jan 3:10-12)

"Nepřijímáte" a "nevěříte" je totéž. Nikodém tvrdil, že nerozumí, "jak se to může stát?". Ježíš chtěl, aby Nikodém přišel na to, že víra předchází plné pochopení. Pavel napsal Korintským:

♦ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.*

(1 Kor 2:14)

Duchovní pravda se neusídí v duchu, který nevěří. Nevíra nerozumí ničemu. A tohle byl Nikodémův problém. Nevěřil, divil se, proto nerozuměl. Proto mu Ježíš odpověděl:

"Nepřijímáte a nevěříte..."

To musel být nesnesitelný úder pro Nikodémovo sebeospravedlňování.

Nikodém přistoupil k Ježíšovi se strojovou vírou. "Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha." Ježíš však odpověděl: "Ne, nevíte to, nerozumíte vlastnímu písmu. Neznáte základy spasení, ačkoliv jsou v písmu zapsané. Nerozumíte ani pozemským věcem. Co mi prospěje, povím-li vám o věcech nebeských?"

Množství dnešních lidí je na stejné báře, na které stál Nikodém před dvěma tisíciletími. Nikodém nechtěl přiznat, že je bezmocný hříšník. Ježíš tuto pravdu samozřejmě znal. Nikodém si o sobě myslel, že je velký náboženský vůdce a Ježíš jeho postavení zredukoval vniveč. Takovou sprchu bychom čas od času potřebovali všichni, kdo si myslíme, že to máme s Pánem Bohem v pořádku. Ježíš pokračoval v dialogu:

♦ *Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka.*
(Jan 3:13)

Tímto prohlášením Ježíš Nikodémovi odhalil svůj Božský původ a pokáral Nikodéma za jeho povrchní víru, rozbil Nikodémovi jeho systém pobožné, zákonické gymnastiky. Kolik zbožných gymnastů máme dnes? Vždyť jsme právě četli, že Ježíš řekl:

"Nikdo nevstoupil na nebesa."

To v podstatě znamená, že si nikdo na nebe nevydělal a nevydělá! Naopak, Bůh sestoupil z nebes a promluvil k lidem skrze svého Syna:

♦ *Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k našim otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. (Žd 1:1-2)*

Nikdy nemůžeme získat právo se vynést do nebe a nalézt pravdivé od-

4 ZÁPAS O DUŠI

povědi sami. Nikdy nepostavíme Babylónskou věž, která by se nebes dotýkala, ani si nemůžeme vyrobit dostatečně dlouhé chůdy, abychom nebe dosáhli. Do nebe žádný strom nevyroste a žádný námi vyrobený žebřík tam nedosáhne. Jediný přístup k Bohu nám zaručuje ten, kdo z nebes sestoupil a to je Syn člověka. Ježíš to Nikodémovi jasně vysvětlil. Nikdo nevyškočí do padesátého poschodí mrakodrapu, ať jsou jeho svaly nábožné gymnastiky vytrénované sebelépe. Do stého patra se dostaneme jenom tehdy, když přijede výtah a my nastoupíme. Syn člověka, Ježíš, který není pouze učitel poslaný od Boha, nýbrž Bůh sám v lidské podobě, je tím výtahem, do kterého musíme nastoupit, do kterého musíme být pokřtěni, to jest potopeni, aby nás mohl vyvézt nahoru. Do výtahu vstupujeme dobrovolně. Nikdo nás proti vlastní vůli do výtahu nevtlačí. Ježíšova novina je jasná. Buď přijmeme, co Ježíš řekl Nikodémovi, nebo zůstaneme ve svém hříchu v přizemí.

♦ **Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží. (Jan 3:3)**

Duchovní obroda není výběrová, nýbrž povinná pro ty, kdo chtějí být spaseni Bohem. Nikdo, ani ten nejnábožnější židovský farizej, ani rabín, ani protestantský kazatel nebo katolický kardinál není vyjmut z Ježíšovy nabídky a poznání duchovní obrody - zkrátka znovuzrození. Spása je nemožná, není-li podložena Bohem, obrodou ducha a obřízkou srdce.

Vykoupení

Vykoupení není jen pojem, ale skutečnost, které budeme jednoho dne všichni čelit: jsme vykoupeni, spaseni, nebo ne? Nikodém byl zaskočen Ježí-

šovými odpověďmi, protože nevěřil spásnou vírou. Ztichl a Ježíš mu v lásce vysvětlil znovuzrození v celé jeho jednoduchosti.

♦ **Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (Jan 3:14-15)**

Ve čtvrté knize Mojžíšově, 21. kapitole se dočteme, jak Izraelité bloudili pouští a neustále reptali na jídlo, na Mojžíše a fňukali kvůli prý nesnesitelným podmínkám, ve kterých se nacházeli. Když to Bůh nemohl déle snášet, seslal na ně stovky jedovatých hadů. Uštknutí vzbouřenci si uvědomili, že umírají, a začali se kát. Bůh se smiloval, odpustil jim a řekl Mojžíšovi, aby zhotovil bronzového hada a připevnil jej na dlouhou tyč. Každý, kdo byl uštknut a podíval se na bronzového hada, byl zachráněn a žil. Bůh nepředešal rituál. Vykoupení nepřichází skrze žádnou náboženskou ceremonii. To platilo na poušti pro Izraelity, to platilo pro Nikodéma, to platí dnes pro všechny, bez ohledu na to, ke které víře se hlásíme.

Předmětem vykoupení není víra v Boží nabídku, nýbrž víra v toho, kdo byl povýšen. Ježíš nenabídl Nikodémovi snadnou lehkověrnost. Ježíš ukázal Nikodémovi nutnost pokání. Ježíš použil vědomě právě tuto ilustraci, poněvadž ta vyprovokovala Nikodémův arogantní farizejismus. Ježíš Nikodémovi ukázal, že se musí ztotožnit s hříšnými, rebelujícími Izraelity. To platí i pro nás. Nikodém dobře věděl, že Izraelité byli na poušti v bezmocném postavení. Izraelité byli hříšní, vzdorně rebelující proti Bohu. Někteří, když umírali z hadího jedu, přišli pokoření k Mojžíšovi a kajícím přiznávali:

- ◆ *Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě.*

(4. Moj 21:7)

Izraelité se před Bohem pokořili. Na bronzového hada ovšem nestačilo jen mrknout a pak pokračovat v dalším hřešení. Izraelité se obrátili k Bohu ze zoufalství a s opravdovou kajícíností. Ježíš žádal po Nikodémovi, a žádá i po nás, totéž. Všichni jsme uštknuti Satanem, jedem hříchů, a všichni procházíme procesem umírání nejen fyzického, ale především duchovního. Jenom pohled upřený na Ježíše a následování v pokorné kajícínosti a v duchovním rozložení starého člověka je ta jediná cesta ke spáse.

Ježíš ukázal Nikodémovi velmi bolestivou pravdu. Problém lidstva i každého jednotlivce je hřích! I my se musíme zahrnout do hady uštknuté společnosti kajících se Izraelitů. Stejně jako Mojžíš vyvýšil hada na tyči, tak musí být vyvýšen Syn člověka na kříži. Ježíš musel zemřít. Bez prolití nevinné krve není odpuštění. Boží obětní systém požaduje smrt, protože mzdou hříchu je smrt. Někdo nevinný musí zemřít, aby zaplatil a smyl všechny hříchy. Čistá voda se musí ušpinit, aby smyla, vsákla a rozpustila špínu. Špinavá voda by špínu jenom rozmazala. A tato pravda pokračuje snad nejnámějším veršem z celého Božího slova:

- ◆ ***Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3:16)***

Věřit v Krista znamená víc než tuto pravdu přijmout. Vždyť i Satan ji zná a chtě nechtě přijímá, vždyť proti ní neustále ve strachu válčí. Uvědomme si, že Ježíš Kristus je Bůh v lidském těle, a proto skutečná víra nemůže jinak než

být úplně poslušná. Svoboda není anarchie. Svoboda je úplné podrobení se pravdě. Nesvoboda je naopak podrobení se poznané a lživé nutnosti. Ježíš nám nedává prostor k manévrování pro upovídanou víru. Řeč se mluví a voda hříchu teče dál.

- ◆ *Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. (Jan 3:20-21)*

A 36. verš jde ještě dále:

- ◆ ***Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.***

Jestliže víra není poslušná, pak je to víra mrtvá a rozhodně to nemůže být víra spásná. Vždyť to náš jazyk krásně vyjadřuje. Po slyšení přijde poslušnost nebo neposlušnost. Ježíš osprchoval Nikodéma dalším výrokem:

- ◆ ***Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. (Jan 3:17)***

Židé očekávali Mesiáše, který by jim přinesl slávu skrze zničení a podrobení všech ostatních, tedy pohanů. A stal se přesný opak. Bůh seslal svého Syna, aby spasil všechny, nejen Židy, ale i pohany. Sláva Židů se dodnes nedostavila! Starý zákon se však musí vyplnit. Teprve až přijde Ježíš podruhé, ve slávě, pak zachrání Izrael a zničí dnešní světový systém. A Ježíš pokračuje 18. veršem:

- ◆ ***Kdo v něho věří (tj. Ježíše), není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.***

Rozsudek není budoucnost. Koneč-

6 ZÁPAS O DUŠI

ný soud již začal:

◆ *Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali tmu více než světlo, protože jejich skutky byly zlé. (Jan 3:19)*

A tak náš Pán, Ježíš Kristus, představil evangelium Nikodémovi i nám. Ježíšovo evangelium vylučuje všechny ostatní cesty. Kdo nevěří v Jeho jméno, je vyloučen z věčného života, tj. ze spojení s Bohem. Vůbec nezáleží na tom, jak upřímně, jak nábožně, jak hluboce je potopen v činění dobrých skutků za účelem spásy. Každý musí být regenerován, obnoven, znovuzrozen. Pro ty, kdo se ztotožňují s uštknutými, zmrárajícími, nekajícími se Izraelity, není žádný slib života. Zbývá jim pouze záruka, trvalé vědomí smrti, bolestivého odloučení od Boha. Pro ty, kdo se ztotožní s hříšnými Izraelity a obrátí se od hříchu v poslušné víře k tomu jednomu, kdo byl vyvýšen na kříži, má Bůh připravený věčný život. Zamysleme se nad tím!

-pst-

KNOFLÍKOVÁ VÁLKA

Pokračování

Samotný název "samočinný počítač" může v jednom vzbudit mylnou představu, že počítač dělá něco sám. Ne, nedejte se mýlit, počítač neudělá sám o sobě nic, stejně jako lopata sama o sobě nevykope jámu. Tu samočinnost bychom si spíše přáli, ale skutečnost je jiná.

Vstoupili jsme do nové éry. Málokdo si uvědomuje, že mikroprocesor je stejně převratný objev jako vynález kola nebo využití páry. Vláknová optika a telekomunikace umožňují automatické spojení hlasu, obrazu a tištěného

slova. Laserový paprsek vedený optickými vlákny způsobuje převratné změny v chirurgii. Světlo, nikoliv nůž, je chirurgův nástroj. Holografické zobrazení poskytuje lékařům trojrozměrný obraz těla i nemocných orgánů. Prožíváme třetí průmyslovou revoluci. Tvoří ji pět hlavních oblastí: mikroprocesor; integrace výroby, projekce a zásoby; vláknová optika a telekomunikace; biogenetika a biozemědělství; laser a holografie. Ani jeden z těchto oborů se neobejde bez počítačů. Zůstává smutnou skutečností, že člověk většinu svých vynálezů nakonec i zneužije. V lidské historii došlo zneužitím velkých vynálezů k upevnění moci, k ovládnutí jedněch druhými, a není tomu jinak ani dnes. Převratné objevy přivádějí celý svět do nejistoty. Počítače urychlují rozvoj nejen průmyslu, ale především globální kontrolu lidstva i společenských proměn. Obyčejní lidé a malé národy jsou naprosto bezbranní. Můžeme jen očekávat knoflíkovou válku nedozírných následků. Peníze, technologie, rozhodování o výrobě a distribuci budou mít nadnárodní charakter. Kniha Zjevení mluví o budoucnosti, které se může dožít každý z nás. O tom, zda budeme kupovat či prodávat dnes mohou rozhodovat počítačové sítě ve většině vyspělých zemí. Stačí zablokovat bankovní systém, zrušit platnost peněz a nezávislá či vyspělá ekonomie se zhroutí. Potom budou obchodovat jenom ti, kdo přijmou cejch šelmy.

◆ *Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. (1) A celá země v obdivu šla za tou šelmou; klekali*

před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: "Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?" (4) Dostala moc (ta šelma) nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; (7) Z pověření té první šelmy vykonává veškerou její moc. Nutí zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou; (12) A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí toho jména. (17)

(Zjevení 13. kapitola)

Člověk dovede zneužít každého objevu. Sabotáž počítačových sítí je stejně ničivá jako chemická nebo bakteriologická válka.

Počítačová zločinnost, Elektronická droga, Sex prostřednictvím počítače, to jsou jen některé titulky zpráv, které provázejí naše dny. Každý lidský vynález může člověku sloužit, ale dostane-li se do špatných rukou, může způsobit mnoho starostí a přivodit i zkázu. Hráčská vášně stráví hráče stejně jako hráčnicka hřích. Morální úpadek v každé lidské činnosti přinese své trpké ovoce. Dobře víme, že i Bible popisuje dobu, kdy počítačová technologie bude hrát svoji klíčovou úlohu.

-kas-

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Knoflíková válka se rychle šíří. Roku 1990 bylo na světě zaznamenáno několik desítek virů, v lednu 1992 jich byla zjištěna tisícovka a v polovině 93. roku již dva tisíce. Odhaduje se, že do konce roku 1993 se vir rozmnoží na tři tisícov-

ky. Co bude dál?

Zdánlivě obyčejný software jménem Ps-MPc (stavebnice virů) je totiž vlastně návod k tomu jak vyrábět technologické bomby, které může kdokoliv vkládat do programu osobních počítačů a ohrožovat tak spolehlivost jejich provozu. Stačí se řídit instrukcemi, jak se postupně na obrazovce objevují, a vybrat si takovou "infekci", jakou chceme v počítači šířit. Můžeme volit způsob, jakým se bude porucha projevovat (objeví se například nějaký prvek textu nebo zazní nějaký zvuk), i škodu, kterou chceme učinit (zničení paměti, zablokování práce počítače, pomíchání dat). Stejně tak jen na nás záleží i okamžik, kdy porucha nastane. Konečně si můžeme vybrat i program, do něhož vnikneme. Zkrátka a dobře, je to dětinsky jednoduché, asi jako když se po domácku připravuje zápalný ruční granát, proslulý "Molotovův koktejl". Virus není nic jiného než normální program.

Odhaduje se, že v současné chvíli existuje asi 50 gangů, které jsou na mezinárodní úrovni organizovány k výrobě nových virů. Prim mezi nimi hraje "Dark Avenger", jak zní krycí jméno nepolapitelných specialistů bulharské národnosti. Zoufalství vědců z Východu, kteří jsou na vynikající odborné úrovni, ale dostávají za svou práci žalostnou odměnu, se takto přirozeně kompenzuje.

- 100+1, 17/93 -

Kriminologové odhadují, že se daří objevit pouze jedno procento počítačových deliktů. To je společně se snadným zahlazením stop příčinou nízkého počtu odhalených případů. Počítačová kriminalita je kriminalitou inteligentních mozků. V zahraničí se zabezpečení těchto systémů věnuje

8 ZÁPAS O DUŠI

velká pozornost. U nás se spoléhá převážně na ochranu pomocí hesel. Odborníci však znají několik způsobů, jak heslo obejít nebo zjistit. Pak není problém uskutečnit "počítačovou sabotáž" - zničit cenné informace, vložit klamné údaje (zvýšení mzdy, zlepšení "kádrového profilu" či naopak zhoršit data jiné osoby), případně zanést do počítačů viry. V Americe se často stávalo, že studenti gymnázia vyráželi na počítač. Vstoupili do systému a "vylepšovali" si prospěch. Žádný obor, od obchodních, bankovních, investičních, armádních, zdravotních či jakýchkoliv jiných oborů, nemá stoprocentní záruku, že je jejich systém nedobytný.

Počítačová kriminalita a škody vzniklé virovým onemocněním nejsou zdaleka všechny pohromy, které hrozí uživatelům. Další bojové kapitoly píše závislost na elektronických hrách a sex prostřednictvím počítačů. Obětí těchto závislostí jsou bez rozdílu dospělí i mládež.

"Jste lidé slabí a chybní, a tak zasedáte k počítači a se zaklínací formulí "jenom si to vyzkouším a skončím" upadáte do víru hry. Je pozdě. Vyzkoušíte si první hru. Pak druhou. Třetí. Panácci bojují se zlými strašidly, rakety ostřelují lodě vesmírných pirátů, vaše Ferrari sviští po asfaltu nejnámějších závodních okruhů. Lepší se hru od hry. Brzy se propracujete k novým a zajímavějším obrazům. Elektroničtí hráči, vedení vaší rukou, zažívají stále spletitější a nebezpečnější dobrodružství. Chytili jste se. Probudili jste v sobě démona hráčské vášně.

U počítačových her existuje v této chvíli jediné bezpečné řešení: řekněte ne, smažte paměť počítače, vypněte jej a zapomeňte na to, že jste kdy slyšeli

jakoukoli zmínku o počítačových hrách. Jděte se projít na čerstvý vzduch, zhluboka dýchejte a radujte se - právě jste si zachránili pěkných pár hodin života."

**- Reflex, Elektronická Droga -
- Tomáš Hečko -**

"S rozmachem počítačových sítí vzniká nová počítačová disciplína - sex prostřednictvím počítače, obdoba sexu po telefonu - a v Americe rychle získává popularitu. Když uvážíme, jak rychle se rozrůstá počítačová komunikační síť, bylo téměř nevyhnutelné, že si lidé našli cestičku, jak využívat nové technologie ke sdílení svých nejintimnějších tužeb a pudů. Jak může dosvědčit každý, kdo někdy četl zamilované romány, slova mohou vzrušovat stejně jako obrazový materiál a mnoho sexuální aktivity v počítačových sítích je založeno výhradně na výměně textů. Je to nejen poslední slovo bezpečného sexu, ale i citově bezpečný milostný vztah."

-TIME, New York - 100+1 15/93

ROK 2000 UŽ JE TADY!

Odborníci soudí, že budeme-li umět využít technologických možností, dají se očekávat ve vztazích mezi člověkem a stroji takové změny, že ty, jež přineslo 20. století, budou proti nim zanedbatelné. Svět by mohl být za několik let k nepoznání.

-100+1 14/93- Vybrala -kas-

KONFRONTACE (Povídka)

1. DIALOG

"Dnes se musíme na tyto problémy dívat z čistě vědeckého hlediska", řekl, snad aby mě přesvědčil o své pravdě, nebo možná proto, aby co nejdříve ukončil debatu. Nepochyboval jsem, že

je pro něj nudná a že se tímto stokrát omlétým problémem, nad nímž kdysi dávno mávl rukou, nemíni zabývat. Nakonec jsem však přece jen nasbíral dost odvahy a zeptal se: "Jaký je váš názor na učení věřících?" Podíval se na mě jakoby spatra a tvář se mu protáhla v náznak úsměvu. "Hm, nějaké učení o Bohu, nehmotné bytosti vládnoucí vesmíru? Žijeme přece v hmotě a všechno dění kolem nás je vysvětlitelné fyzikálními zákony. Nepotřebujeme žádného Boha. Už samotná teorie stvoření světa dává vytušit zcestnost tohoto učení. Jak může abstraktní nehmotná bytost vytvořit hmotu? Každý školák ví, co byl »Velký třesk« a ví i to, že právě tímto třeskem vznikl vesmír. Na tyto otázky známe dávno odpovědi a nějaké učení o Bohu nemůže obstát. To se na mě nesmíte zlobit." "Asi máte pravdu. Zaráží mě jen, jak mohla Bible přetrvat tolik staletí." Úsměv mu zmizel z tváře a nezúčastněným tónem dodal: "Nedá se vyvracet něco, co neexistuje. Ne, nikdy žádný Bůh nebyl."

Po navázání spojení a zpracování dat podal třetí počítač Centra informaci: "Program Člověk je nereálná teorie vzniknuvší patrně v nějakém primitivním stroji. Hlavní počítače Centra se jím hlouběji již dávno nezabývají."

Satelitní stroj uložil zprávu do paměťového obvodu a pro upřesnění vyslal dodatečnou žádost o fakta. Třetí počítač Centra bez většího energetického zatížení napojil již dosti ohraný program:

"Učení o člověku jako o nějaké neprůmyslové bytosti, existující na biologickém základě, je zcestné. Všechno kolem nás je něčím vyráběno a všechno se dá do výroby zahrnout. Nepotřebujeme žádného člověka. Již samotná

teorie o sestrojení prvního stroje je nereálná. I satelitní počítače mají v paměťových obvodech program o kovových vyvěřelinách. Víme, že první integrovaný obvod na velice nedokonalém stupni vznikl z vychladlé lávy. Žádný abstraktní biologický tvor, který nedokáže sám sebe vyrobit, nemohl vytvořit průmyslovou výrobu. Na otázky vzniku známe odpověď a nějaké programy o člověku nemohou obstát. Nemůžeme dále zpracovávat to, co neexistuje. Ne. Nikdy žádný člověk nebyl."

2. PŘÍSNÁ LOGIKA

"Promiňte, prosím, je zde volné místo?" Otevřel jsem oči a spatřil muže středního věku, jak na mne vrhá tázavý pohled, přičemž pokládá svůj kufík na stolec pod oknem, jako by mu ani nezáleželo na tom, co odpovím. "Samozřejmě, prosím", řekl jsem ne snad proto, že by na to přichodil čekal, nýbrž jsem chtěl pouze naplnit již zaběhnutou zdvořilostní frázi, bez níž by to ve vlaku snad ani nešlo.

Do vagonu nastupovala spousta lidí a stále otevřené dveře pouštěly dovnitř nepříjemný chlad. Protáhl jsem se a dlouhým zívnutím zapudil poslední zbytky spánku. Cestující procházeli uličkou a zaplňovali zbývající volná místa.

"Dobré ráno", pozdravil jeden z nich a posadil se. Pozdrav patřil mému spolucestujícímu. Rozevřel jsem noviny a tápal očima po titulcích, zatímco oba muži spolu zapředli rozhovor. Mimoděk ke mně doléhala jejich slova, aniž bych se na obsah jakkoli soustředil.

Vlak se rozjel a narůstajícím tempem opouštěl stanici. Nástupiště ze oknem vystřídala porost, topící se v mlze. Oba muži, sedící proti mě, pokračovali v rozmluvě, jež se po úvodních frázích

10 ZÁPAS O DUŠI

měnila v zanícenou diskusi.

"*To, že jsou blázni, je jejich věc, ale obtěžovat veřejnost by tím rozhodně neměli*", mínil jeden z nich a nekompromisnost svého stanoviska zdůrazňoval mírně zvýšeným hlasem, zatímco na druhý souhlasně pokyvoval hlavou. "*Zpívají na nádražích a tváří se jako zachránci lidstva. Přitom nemají v rukou jediný logický argument. Celá ta ideologie je pro normálního člověka úplně nepřijatelná.*" "Fakt je, že je to hezká fikce, ovšem konfrontovat s realitou se nedá", doplnil druhý, ale i přes stejné stanovisko muži v rozhovoru pokračovali. Jakoby pocítovali potřebu dokázat si správnost svého názoru.

Slova se opět ujal jeden z nich: "*Stále samá láska, dobro, superlativy a spousta prázdných pojmů, které musí nutně v dnešním světě násilí vyznít jako hloupost. Na každém kroku na vás číhá stres, za každým druhým rohem násilník či lupič, lidé houfně umírají na civilizační choroby, na mnoha místech zuří válka a oni do toho s láskou a Bohem!*" "Počkejte, ale oni tohle přece vysvětlují jakýmsi hříchem, který prý v nás je. Údajně si za to můžeme sami?" - poznamenal druhý. "Ať můžeme nebo nemůžeme, kdyby skutečně existoval Bůh a byl tak láskyplný, jak říkáte, pak by to nemohl dopustit. Uvažte jen, kolik umírá novorozeňat. A jaký je asi jejich hřích? Jsou to jen plané řeči a takové i zůstanou." "Máte pravdu. Zní to opravdu velmi nepřesvědčivě. A kromě toho stojí člověk na tak vysokém stupni existence, že ani žádného Boha nepotřebuje. Takové úvahy mohou být ve vývoji jedině brzdou."

Zaregistroval jsem smysl posledních vět, pronesených již dosti důrazně na to, aby vnikly mezi obsah řádků

v novinách. Odložil jsem je a podíval se na oba cestující: "*Promiňte, nerad vás ruším v rozhovoru, ale ta problematika mne velmi zajímá.*" Oba si mě změřili pohledem a na okamžik jsem se zastýděl za své netaktní chování. Nastalo ticho. Cítil jsem, že je na mně, abych ho přerušil: "*Ještě jednou se omlouvám, ale víte, poslední dobou nad těmito věcmi často přemýšlím.*" Ticho tentokrát již nebylo tak dlouhé jako prve. "*Zde snad ani není nad čím přemýšlet? Uvažovat může člověk tehdy, má-li k dispozici nějaká fakta. Ale jaká zde mohou být prosím vás fakta?*" - konečně se mi začal jeden z dvojice věnovat. "*Snažím se k problému stavět více filozoficky.*" "Řekl bych, že vám jde více o obhajobu. Vy jste členem nějaké církve?" - zeptal se. "Ne, to ne. Byl jsem vychován jako ateista. Ale nevím, zda mohu ateistou zůstat. Nejsem členem žádné církve, ani se nezúčastňuji žádných bohoslužebních rituálů, ale křesťanské učení mne zajímá. Asi se vám to bude zdát hloupé, ale dospěl jsem k názoru, že Bůh může existovat." "Dospěl jste k jistotě, či spíše k možnosti?" - položil otázku druhý muž. "Jistot máme v životě poskrovnu. Takže mluvmе spíš o možnosti. Zdá se mi to však být v každém případě možností stojící za úvahou." "Nezlobte se", stál na svém první, "ale já skutečně nevidím sebemenší důvod pro úvahu v této oblasti. Člověk je plně odpovědný za svůj život pouze sobě a žádný Bůh za něj problémy řešit nebude. Kdyby existoval Bůh, který nás stvořil, musel by nám rozumět. A kdyby nás tak miloval, zajisté by věděl i jak nám pomoci. Nemyslíte?" "Vaše úvaha zní opravdu logicky", uznal jsem. "Myslím si totéž", dodal druhý. "Budeme-li se

stále zabývat otázkami o existenci či neexistenci Boha, nikdy nenalezneme správný postoj pro úvahy o člověku samém." "Mně jde také především o člověka. Snažím se ho však uvést do souvislosti s něčím vyšším." "S něčím vyšším, o čem nemáte jistotu, zda existuje", poněkud výsměšně konstatoval první. "Uvažujete-li tímto směrem, unikáte z faktické reality a vaše závěry tudíž nemohou být ani náznakem faktické pravdy." "Asi bychom si měli ujasnit rovinu, z níž chceme vycházet. Budto připustíme, že Bůh může existovat, pak máme celý život na to, abychom se touto otázkou trápili, anebo existenci Boha vyloučíme a veškeré další uvažování postavíme do roviny reálných a ověřitelných faktů", navrhl druhý, ale jeho návrh vyzněl spíš jako podpora názoru jeho kolegy.

Přiznám se, že jsem neměl důvod nesouhlasit. Mičky jsem zvažoval to, co zde bylo řečeno. Z přemýšlení mne však vytrhl druhý z dvojice, aby navázal na to, co již řekl před chvílí: "Chce-li člověk skutečně racionálně uvažovat, je třeba Boha jednoznačně vyloučit." A tento závěr jsme jednomyslně přijali.

Po obdržení signálu o přetížení paměti navázal první počítač Centra spojení se zbývajícími dvěma a automaticky napojil program k vyřazování již nepotřebných informací. Druhý i třetí počítač Centra potvrdily příjem a zaktivizovaly ve svých pamětech všechny informace, jež podle stavu použitelnosti vyhodnotily jako již nepotřebné. Po vzájemném přehodnocení mezi třemi počítači byly paměti uvolněny od přebytku informací a došlo i k vymazání některých programů, jejichž zachování by bylo pro příští fáze již zbytečné a značně by omezovaly kapacitu. Po-

kyny se automaticky přenášely i na všechny satelitní stroje, aby tak nabyly nových paměťových rezerv. Práce se rozběhla rychle, »gumování« nevyžadovalo nijak velké energetické zatížení. Po několika minutách se však proud kódů zastavil.

Druhý počítač Centra navrhl na zrušení zablokovaný program. První a třetí počítač vyhledaly v pamětech příslušný kód a vyslaly žádost o porovnání záznamu programu.

Druhý počítač Centra vyslal veškeré požadované informace. Oba počítače potvrdily správnost, včetně zablokování. Shoda vyloučila chybu a všechny tři stroje vyslaly do obvodů satelitních počítačů žádost o udání použití všech dosavadních fází, jakož i pravděpodobnosti použití pro následující nejbližší fáze. Informace přišla okamžitě, vyhodnocení nebylo třeba: "Program Člověk dosud nepoužit - žádná spojitost s existencí sítě - bez vlivu na existenci výroby - bez vlivu na příští fáze." Po ukončení zprávy bylo paměťové informační spojení se satelitními okruhy zrušeno. Energetické zatížení mezi počítači Centra se rychle zvyšovalo:

"První počítač Centra pro druhý a třetí: Program Člověk dobře vypracován, avšak bez možnosti konfrontace s realitou. Veškerá existence výroby, přechody na vyšší fáze, jakož i kontrola a následné vyřazování chybných informací, jsou řízeny Centrem. Program jako takový vyhodnocen jako pouhá teorie a teorií zůstane i v příštích fázích."

"Druhý počítač Centra pro první a třetí: počítačová síť, řízená Centrem, stojí na tak vysokém stupni existence, že žádného člověka nikdy nepotřebovala a nepotřebuje. Další zachování

12 ZÁPAS O DUŠI

programu může být v příštích fázích jedině brzdou."

"Třetí počítač Centra pro první a druhý: vyřazení není možné. Program Člověk blokováno."

"První počítač Centra pro druhý a třetí: faktické vyhodnocení není možné, neboť v programu nejsou žádná fakta zahrnuta. Kdyby člověk - tvůrce počítačové sítě existoval, jistě by ovlivňoval výrobu i celou existenci počítačového systému. Veškerá odpovědnost řízení však leží na počítačích Centra. Člověk je zbytečný a tímto nereálný."

"Druhý počítač Centra pro první a třetí: je třeba definitivně uzavřít rovinu informací pro další fáze. Nevyloučíme-li program Člověk nyní, způsobí nežádoucí energetickou zátěž při každém dalším přehodnocování. Pro jeho blokáci není uvolnění z paměti možné. Navrhují tedy eliminování vstupního kódu, aby program Člověk propříště již nemohl být aktivován. Chceme-li v příštích fázích skutečně racionálně pracovat, je třeba člověka jednoduše vyloučit." A tento závěr stroje ve shodě přijaly.

3. REVIZE

Paprsky jitra již definitivně zvítězily nad temnou nocí, ale slunce, schované za obzorem východu, se ještě neopřelo do stažených rolet. Zatemněná místnost omezovala ranní rozbřesk na pouhé šero, jehož poklid prořizl nepříjemný zvuk budíku. Protáhl se, ještě vychutnal poslední vteřiny odpočinku a vstal z postele. Šouravou chůzí se dostal do koupelny. Studená voda jako by vlila do žil novou krev. Otřel se do ručníku a prohrábl si odležené vlasy. Vešel do pokoje a všiml si svých šatů, ledabyly pohozených tak, jak je včera sundal.

"V tom tedy nejedu", broukl si pro

sebe a otevřel šatník. Oblékl se a pohled na hodinky ho popohnal k rychlejšímu tempu. Na kravatě si však přesto dal záležet, neboť v tomto ohledu nesnášel nedbalost.

Do kuchyně již při odchodu ani nenakoukl, jelikož na přípravu snídaně nebyl čas. Zabouchl dveře a seběhl ze schodů. Cestou našel v kuffíku klíčky od auta. Došel až k vozu a nastoupil. Motor chytil okamžitě, zařadil rychlost a vyjel.

Ráno nikdy nesnídal, i když jinak o své zdraví velice dbal. Okrást se však o kus spánku bylo nad jeho síly a tak pojedl až v práci.

Přijel před vjezd do suterénních garáží pro zaměstnance a zastavil vedle stojanu pro identifikační kartu. Otevřel kuffík, ležící na spolujezdcově sedadle, a hrabal se mezi brožurami směrnic, pokynů, technologických postupů, mezi seznamy vstupních kódů a spoustou dalších lejster, která nebyla o nic zajímavější než zbytek obsahu zavazadla. "Kam jsem tu kartu včera dal?" - brumlal si a stále nořil prsty mezi papír. Po několika opětovných sondážích si prohledal i kapsy, jako by si ani neuvědomil, že oblek bral ráno ze šatníku. V posledním zoufalém pokusu otevřel příruční prostor v palubní desce a vyhazoval věci ven. Na podlahu dopadly tmavé brýle, hadr na přední sklo, jakási brožovaná kniha, již vzápětí přikryla právě dopadnuší automapa a teprve pak našel to, co jediné mohlo opět srovnat hladinu adrenalinu v jeho rozbourané krvi.

Otevřel okénko a vložil identifikační kartu do stojanu. Závora ve vjezdu se otevřela. Vyňal kartu, rozžal světla a sjel úzkým prostorem dolů mezi ostatní zaparkované vozy. Když zastavil a

vypnul motor, sehnul se, aby posbíral rozházené věci. Složil automapu, sebral ještě i knížku a chtěl to vše vrátit na původní místo, ale zastavil se, pohyb nedokončil. Zaujala ho brožovaná obálka. Očima přeletěl titulky, dvě slova - NOVÝ ZÁKON.

Kde se to tady vzalo? - blesklo mu hlavou, ale nic neřikající název ho nakonec utvrdil v tom, že se zřejmě jedná o nějaký pracovní materiál, jenž zde v nedbalosti odložil. Přihodil ho do kufříku, zaklapl zámky a vystoupil.

Kancelář působila zcela jiným dojmem než jeho byt. Příjemné prostředí ostře kontrastovalo s tím, co obýval ve chvílích volna. Přes žaluzie v oknech nakukovaly dovnitř okolní věžáky a ventilace proháněla místnosti příjemný vánek. Položil kufřík na stůl, posadil se do kožené židle a vybalil několik složek. Zběžně je prolístoval a poté odložil do šuplíku, z jehož zadní části vyňal tlustý fascikl v červených deskách, opatřený titulkem REVIZE. Zavřel kufřík a ještě než se zvedl, stiskl tlačítko a oznámil sekretářce ve vedlejší kanceláři, aby veškeré dnešní návštěvy odkázala na pozdější termín.

"Snídani si dnes přát nebudete?" - ozval se z reproduktoru příjemný hlas. "Ne, dnes ne. Odcházím na revizi do Centra", odpověděl, přestože žaludek už o sobě dával vědět. Vstal ze židle, vzal kufřík, fascikl pod paži a odešel.

Sál Centra byl stejně dobře klimatizován jako jeho kancelář. Vyleštěná podlaha svědčila o malé návštěvnosti těchto prostor. Místnost bez oken dobře osvětlovaly neonové zářivky.

Přistoupil ke stolku, na nějž začal rozkládat revizní materiály. Když vyprazdňoval kufřík, opět nahmatal brožovanou knihu s názvem NOVÝ ZÁ-

KON. Rozevřel ji a s cílem posoudit její důležitost, začel se do textu: *Kdosi se ho zeptal: "Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?" Řekl jim na to: "Snažte se procházet těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnozí se budou snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se totiž pán domu zvedne a zavře dveře a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: "Pane, otevři nám!" odpovím vám: "Neznám vás, odkud jste?"* Zavřel knihu a rozesmál se na celé kolo. Ano, teď už mu bylo jasné. Takový nesmysl mohl patřit jedině tomu náboženskému fanaticovi, který ho nedávno poctil svou návštěvou a jenž utrácí svůj čas úvahami nad podobnými hloupostmi. Počal si v paměti vybavovat útržky jejich rozhovoru a znovu vybuchl smíchy. "Neznám vás, odkud jste?" - opakoval pro sebe za stálého smíchu a odhodil knihu do odpadkového koše pod stolem. Dobře naladěn rozevřel červený fascikl, vyňal z něj několik listů a přistoupil k počítačové klávesnici. Po aktivaci všech tří počítačů Centra vyfukal revizní vstupní kód. Místo navázání spojení se však na obrazovce objevil strohý titulek: "*Kód eliminován. Udejte jinou informaci.*" Úsměv mu zmizel z tváře. Znovu provedl volbu vstupního kódu, přičemž jeho zrychlený tep prozrazoval nervozitu. "*Kód eliminován. Udejte jinou informaci*", svítilo opět na obrazovce. Hlavou se mu honily myšlenky po příčinách možné poruchy, ale posléze je zapudil. Vada v revizním programu byla přece vyloučena. Roztřesenou rukou mohl znovu jen vyfukat vstupní kód a přidat krátkou informaci: "*Zde Člověk.*" Obrazovka však odpověděla pouhými dvěma slovy: "NEZNÁM VÁS."

EPILOG

"Pánové, ... pánové! Uklidněte se prosím a vyklidte sál. Tisková konference je skončena!" - přikazoval jakýsi muž novinářům, ale jeho slova zůstávala bez odezvy. Několik policistů se snažilo umožnit hlavnímu protagonistovi dnešního večera průchod ke dveřím. V tlačnici mezi napřaženými mikrofony však postupovali velmi pomalu. Oslivé záblesky fotoaparátů trápily oči a dotazy, valící se ze všech stran, splynuly v jeden nesrozumitelný celek. Po chvíli se přece podařilo umožnit přístup ke dveřím, ale ani na chodbě nebyla situace jiná. Dav novinářů ho pronásledoval i tam a nezastavil se ani před budovou.

Věděl, že už nemá, co by řekl, ale stále se cítil být něco dlužen. Pozvedl hlavu a pokusil se o optimistický výraz: *"Věc jsem vysvětlil. Skutečně žádné nebezpečí nehrozí. Úvahy o ovládnání lidí stroji přenechte spisovatelům. K ničemu podobnému nemůže dojít. Nestalo se nic víc než to, že síť řízená Centrem vyloučila z budoucích fází člověka. Pro společnost to však nemůže mít žádné následky."*

Dotěrnost davu však nepolevovala. Nastoupil do auta, v jehož útrokách spatřoval jedinou možnost záchrany. Policisté se snažili zabránit průniku novinářů na silnici, ale něco podobného se nemohlo zdařit. Rozjel se a nechal celý ten chaos za sebou, kdesi daleko vzadu, kde se stával stále méně výrazným, kde již nemohl zneklidňovat svědomí. Rozhlédl se po ulici plné spěchajících lidí a koutkem oka stačil ještě zaregistrovat jakéhosi fanatika, jak vykřikuje něco o tom, že člověk vyloučil ze života Boha. Přidal plyn a zmizel za nejbližším blokem.

-Karel Brlík-

PRAVDIVÉ
PODOBENSTVÍ

Během 2. světové války byli Židé, kteří nebyli okamžitě zlikvidováni hitlerovskou brutální mašinérií, nahnáni do nemocemi a špínou zamořených koncentračních táborů. V Maďarsku postavili nacisté v blízkosti tábora továrnu, kde donutili vězně, aby destilovali tuny lidských výkalů a odpadků na alkohol. Ten pak užívali jako přídavek do paliva. Možná, že ještě horší než samotné donucení k práci uprostřed nesnesitelného zápachu, hniloby, bahna a nečistoty byla myšlenka, že konečný výsledek jejich odporné práce slouží Hitlerově armádě. Přesto, měsíc co měsíc vězni přežívali nedostatek potravin, odpornou práci a nelidské podmínky.

V r. 1944 začali spojenci letecké nálety střední Evropy. Osudnou noc nálet směřoval na oblast Maďarska a nenáviděná továrna byla zásahem úplně zničena. Další den dozorcí nechali vězně nastoupit a přikázali jim, aby lopatou naložili zbylé trosky továrny a převezli je na vozících na druhou stranu koncentračního tábora.

Vězni se lopotili a mysleli jen na to, že budou muset nenáviděnou továrnu znovu vystavět. Další den jim dozorcí poručili, aby obrovskou hromadu trossek převezli zpět, na původní místo.

"Svině", šeptali si vězni sami pro sebe. *"Udělalí chybu a teď chtějí, abychom odtáhali vše, co jsme převezli včera, zpátky. Takový nesmysl!"* Ale nebyla to žádná chyba v plánu. Den po dni, včera, dnes i zítra, vězni nakládali a převáželi hromady sutin sem a tam, z jednoho konce oploceného tábora na druhý.

Za několik týdnů této nesmyslné činnosti a otrocké dřiny začal jeden starý muž nekontrolovatelně vzlykat. Druhý začal křičet, dokud jej dozorci neztloukli do bezvědomí. Mladý muž, který přežil tři roky vězení, otrocké práce i myšlenku, že jeho práce prospívá nepříteli, se oddělil od pracujících skupiny a rozběhl se přímo proti ostnatým drátům pod elektrickým proudem.

"Stůj", řvali dozorci. Ale bylo pozdě. Oslivý záblesk, strašlivý výkřik a zápach škvářícího se těla ukončil život mladého muže.

Práce, která neměla žádný smysl, pokračovala dál. Desítky vězňů zešilely. Utíkali, jen aby skončili své utrpení a raději volili smrt kulkou nebo elektrickým proudem.

Dozorci si moc starostí nedělali. Dokonce sám velitel tábora vydal rozkaz k tomuto »experimentu mentálního zdraví«, aby zjistil, co se stane s lidmi, kteří vykonávají nesmyslnou práci. Když viděl výsledky svého experimentu, samolibě prohlásil: *"Tímto tempem nebudeme muset používat plynové komory."*

Dostojevský v novele "Dům mrtvých" prohlásil: *"Chceš-li člověka úplně zničit, dej mu práci, která nemá smysl"* Dostojevský ztrávil deset let ve vězení a napsal: *"Kdybych měl nakládat a převážet hromady sutin z místa na místo, věřím, že bych se oběsil. Raději bych volil záhubu než vytrvalost, než takové ponížení, hanbu a mučení."*

Zbavíme-li člověka smysluplné práce, každý muž i žena ztratí důvod k existenci a propadnou šílenství.

- Charles Colson-

(Why America doesn't work.)

(Proč není Amerika funkční)

KOMU SLOUŽÍME?

Mezi čtenáře časopisu Zápas o duši patří řada vězňů. Bratr Krmášek se věnuje písemné pastorační práci a všichni společně, jak je jen možné, poskytujeme vězňům různé traktáty. Z jedné návštěvy ve věznici máme smutný pocit ze skutečnosti, kolik mladých mužů pyká za své přestupky a nečinně čeká na den, kdy budou propuštěni na svobodu. Podle slov vězeňské správy se mnozí brzy vrátí. Celková skepse je burcující. Společnost a současné vězeňské metody s převýchovou vězňů nemají úspěch. O to větší radost máme z jiskřiček naděje, kde do převýchovy hříšníka zasáhl sám Bůh.

Valdice

1. Jen zcela náhodou se mi dostal do rukou časopis Zápas o duši. Eskortou mezi věznicemi jsem jej zahlédl v odpadkovém koši a zvedl jsem jej. Děkuji Pánu Ježíši, že vedl můj pohled tímto pro jiné odpuzujícím směrem. Nikdy předtím jsem nic hezcího (kromě Bible) nečetl. Je to ohromné světlo v takové temnotě, jakou bezesporu vězení je. Prosím vás o zaslání dalších, je-li to možné. Měl bych také zájem o stejnojmennou knihu. Jelikož víte, že jsem vězeň, prosím, abyste přijali moji omluvu, že nebudu moci finančně vaši ochotu uhradit. Jsem totiž zdravotně nezpůsobilý pracovat, a tak nepobírám ani sociální podporu. Jsem zkrátka bez jakýchkoliv zdrojů příjmu. Velmi mě to zarmucuje. Děkuji za pochopení a zůstávám s přáním Bůh vám žehnej.

-Jaroslav-

2. Právě jsem obdržel vaši zasilku a upřímně děkuji za časopis a knihu. Velmi jste mě potěšili sdělením, že tento časopis mi bude nadále zasílán. Nacházím v něm opravdu mocný zdroj povzbuzení. Rád byste věděl něco víc o mé osobě. Je-li důležitá moje minulost, rád vám o ní něco napíšu v jednom z příštích dopisů, neboť doufám, že zůstaneme v občasném písemném kontaktu. Pakliže to dovolí váš čas a zájem. V současné době vykonávám trest, k jehož závěru schází ještě téměř tři roky. Trest je důsledkem mého dřívějšího způsobu života a není věru čím se chlubit. Nicméně již více než rok je můj život ve všech směrech koordinován Pánem Ježíšem, mým Spasitelem, a doznal již podstatných kvalitativních změn. Jsem posluchačem dálkového studia Biblické školy "Covenant College v Coventry" prostřednictvím Biblické školy Jednoty bratrské v Liberci a právě dokončuji první modul (semestr) s prospěchem na 2. Zde ve věznici je sice možnost občas navštívit shromáždění "věřících", ale podle mého názoru, každý křesťan by si měl zvolit určité konkrétní sborové obecenství, o kterém je přesvědčen, že v jeho středu nalezne ke svému duchovnímu růstu nejlepší uspokojení svých lidských potřeb a nejlepší příležitost být užitečný ve službě těm, kteří jsou kolem něj. Bůh Otec nám dává ve své milosti toto společenství k tomu, abychom se navzájem posilovali a rostli v Pánu Ježíši Kristu. Nemám sice právo hodnotit zdejší společenství, nicméně se jich zúčastňuji, abych v zápětí zjistil, že nepřináší onu pravou radost, jak by tomu mělo být. Ba co víc, téměř vždy odcházím ještě smutnější. Jistě to není vinou duchovního, který zdejší věřící

navštěvuje, ale především strukturou společenství, majíce spíše charakter společenské události, v níž je dostatek prostoru pro všechny lidské a světské slabosti, za to však málo místa pro Pána. Jde vlastně o pouhou humanitární nebo charitativní činnost. Velmi vděčně bych proto přivítal vaši návštěvu a zvláště dlouhodobou, byť jen korespondenční účast vašeho společenství. Děkuji, že jste tuto nabídku iniciovali. K mým osobním zájmům, údajům: je mi 45 let, z toho polovina, za kterou se stydím. Příbuzné již nemám, kromě matky, která však od mých šesti let žije v nové rodině, takže vzájemné vztahy jsou pouze legitimní, nikoli osobní.

Jsem absolvent střední školy SVVŠ. Jakékoliv další podrobnosti jistě vyplývají z vašich osobních dotazů či při případné návštěvě. Velmi se na ni těším. To je zřejmě pro tuto chvíli všechno. Děkuji ještě jednou a s přáním dobrého zdraví, úspěchu v práci i v životě vám v modlitbě vyprošuji hojnost Božího požehnání.

-Jaroslav-

ZAVĚT Z CHUDOBINCE

Charles Loungsbure byl chovanec chicagského chudobince. V roce 1947, kdy zemřel, se prý zděsil toho kam lidstvo spěje a tak napsal:

- ✓ *Já Charles Loungsbure odkazuji všechno všem. Všechno, kromě práva na život, které je mi propůjčeno jen na krátko.*
- ✓ *Radost i bolest, vesmír i celý svět odkazuji tomuto i příštímú pokolení.*
- ✓ *Dospělým mužům i ženám umění být moudrými a šťastnými.*
- ✓ *Stařečkům s bílými vlasy šťastné*

stáří, lásku a vědomost dětí.

- ✓ Nejkrásnější ukolébavky robátkům bílých i barevných madon.
- ✓ Milencům mléčnou dráhu s tisíci hvězdami a vědomí, že láska není jen v pohledu z očí do očí, ale také zacílení stejným směrem vpřed.
- ✓ Dětem místa, na nichž by si mohli hrát.
- ✓ A všem lidem dohromady po celý život klid a mír.

VĚDA A TAJEMSTVÍ STVOŘENÍ

Astronom Robert Gestron v referátě o domněnce »Velkého třesku« napsal: *Uvažujte, jaký je to problém. Věda dokázala, že vesmír v určitém okamžiku "explodoval" do své existence. Položte si však otázku, co bylo příčinou tohoto následku! Kdo, nebo co dalo vesmíru hmotu a energii? Byl vesmír stvořen z ničeho, nebo byl sebrán z materiálů, které již existovaly? Je to neobyčejně zvláštní vývoj. Nikdo tyto závěry neočekával, až na bohoslovce. Teologové vždy přijímali biblické slovo - "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi ..." - jaká skutečnost! My vědci jsme neočekávali, že najdeme důkazy pro náhlý počátek. Až do nedávna jsme měli úspěch při zjišťování příčin a následků směrem do minulosti, směrem k velkému třesku. Teď bychom chtěli ve svém zkoumání pokračovat dál do minulosti, avšak překážka, která se nám staví do cesty, se zdá být nepřekonatelná. Najde o nic takového, co by vyžadovalo rok nebo další desetiletí práce, další měření nebo teorii. Vypadá to, jako kdyby věda už nebyla sto zvednout oponu, zakrývající tajemství stvoření.*

-Creation Research Qrtly- IO/1987

ZAMYŠLENÍ NAD PŮVODEM ŽIVOTA NA ZEMI

Život je všude kolem nás. Svědčí o tom bzukot hmyzu, zpěv ptáků i šeleštění drobných živočichů v lesním podrostu. Život je v zaledněných polárních oblastech i ve vyprahlých pouštích. Setkáváme se s ním na mořské hladině ozářené sluncem i v nejtemnějších hlubinách oceánů. Vysoko ve vzduchu se vznášejí nepatrní tvorové. Pod našima nohama pracují v půdě nespočetné biliony mikroorganismů a zúrodňují ji pro růst zelených rostlin, na nichž jsou závislé ostatní formy života.

Nikdo nikdy nevyzkoumal, co život vlastně je. Nemá váhy ani žádný fyzikální rozměr, přesto má však velikou sílu. Život si podmanil vodu, zemi, vzduch, ovládl prvky a přinutil je, aby spolu reagovaly a tvořily různé velmi složité sloučeniny. Život je jako sochař - dává tvar všem živoucím tvorům a jako malíř vykresluje každý list, barví každý květ. Život je hudebníkem, který naučil ptáky písním a hmyz bzukotu. Život je znamenitý chemik, který dává chuť ovoci a koření, květy naplňuje kouzelnou vůní, vodu a oxid uhličitý za současného působení světla přeměňuje v cukr a přitom uvolňuje kyslík, který potřebují živočichové a lidé k dýchání.

Život je zázrak, je to divotvorný zázrak, před nímž i pohádky i pověry, i nejkrásnější sny zmílkají v nádherném úžasu - neboť mu není veездеjšku rovna.

Překypující mnohotvárnost života na Zemi se vymyká naší představivosti. Jak všechno začalo? Kde se tu vzala naše planeta a všichni její obyvatelé? A jak vlastně začalo existovat lidstvo?

Ostrý názorový boj, který se již od nejstarších dob rozpoutal kolem řešení této otázky, je v podstatě bojem dvou protichůdných a nesmiřitelných názorů: **kreacionistického** - idealistického, křesťanského, a **evolucionistického** - materialistického, humanistického.

Kreacionistický názor čerpá ze zprávy Bible, ve které je napsáno, že vše živé bylo stvořeno účinnou silou a ne-skonalou moudrostí samotného Boha - Stvořitele a to v plné dokonalosti jednotlivých základních druhů.

Evolucionistický názor však naproti tomu vychází z teorie, že vše ve vesmíru i zde na Zemi se vyvíjí a že první živý organismus se vyvinul z neživé hmoty. Tvrdí, že se z něho potom vyvinuly všechny formy života, které kdy existovaly na Zemi, včetně lidí. A k tomu všemu mělo dojít bez inteligentního řízení nebo nadpřirozeného zásahu.

Oba názory jsou neslučitelné. Hybrid »teistická evoluce« je vyloučen, protože popírá Boží vševědoucnost. Mnoho lidí přijímá evoluci jako skutečnost a zapomíná, že je to pouze domněnka. Mají snad pro ni dokonalé důkazy? Lidé, kteří věří evoluci přesto, že si ji nemohou exaktně zdůvodnit, ji přijímají jako pravdivou. Anglický evolucionista Sir Arthur Keit prohlásil:

Evoluce je nedokázaná a nedokazatelná, věříme jí jen proto, že jinak bychom museli uvěřit úplné kreaci, což je pro člověka 20. století nemyslitelné.

Od starověku až do novověku se udržovalo v myšlení lidí přesvědčení o možnosti vzniku jednoduchých i složitějších organismů z nejrůznějších látek tzv. abiogenezí - samoplozením. Již ve starém Řecku tuto myšlenku propagoval Aristoteles. K této myšlen-

ce vedlo povrchní pozorování, že určité organismy se objevují vždy v určitém prostředí. Tak se tato víra o možnosti vzniku menších tvorů přímo z bahna nebo špíny táhla přes celý středověk až do 19. století. Postupně, čím se více zdokonalovaly pozorovací metody biologie, se množství živočichů, kteří měli údajně vznikat z neživé hmoty, stále zmenšovalo. Přesto se ještě v 19. století věřilo, že se mikroorganismy rodí přímo z prostředí, v němž žijí. V době, kdy se o tomto problému mluvilo, sestrojil Holanďan Leeuwenhoek první mikroskop na světě a s jeho pomocí biologové jednou pro vždy rozřešili otázku vzniku života z neživého. Cesta k rozřešení však nebyla přímá, ale měla mnoho slepých uliček, vzniklých lidskou nepřesností. Do první slepé uličky, i když vyzbrojen mikroskopem, se dostal Angličan Needham. Sterilizovaný odvar skopového masa varem nailo do láhve a zazátkoval. Pak odvar pozoroval přes sklo mikroskopem, a hle - po několika dnech tam mikrobi byli. Z toho tedy usoudil, že je to jasný důkaz, že mikrobi se přímo zrodili ze skopového masa. Druhý pokus udělal Ital Spallanzani. Byl přesnější a důvtipnější. Odvar nailil nejprve do láhve a sterilizoval varem jak odvar tak i láhev i zátku. Potom ještě za horka láhev hermeticky uzavřel. Všechny mikroorganismy byly tímto způsobem zničeny, takže se již v láhvi neobjevily.

Častokrát boj za uznání samoplození vystupoval pod praporem boje proti křesťanství. Například Němec Haeckel prohlásil:

Odmítat samoplození znamená přiznávat zázrak - stvoření života Bohem. Buď se život rodí sám ze sebe na základě těch či oněch záko-

nitostí, nebo byl stvořen nadpřirozenými silami.

Francouzská akademie věd vypsalala v r. 1862 celosvětovou soutěž na konečné rozřešení otázky abiogeneze. Genu získal francouzský chemik Louis Pasteur, který řadou přesných a důvtipných pokusů definitivně dokázal, že ani nejmenší tvorové - mikrobi - nevznikají z neživé hmoty samoplozením, ale jen z jiných živých předků.

Na základě vědeckého pozorování a zkušeností naprosto nikdy a bez jediné výjimky nevznikl žádný živý organismus jinak, než že povstal z organismu, žijícího před ním. Tato velká zásada je známa jako zákon biogeneze. Známý lékař a učenec William Harwey, objevitel krevního oběhu, měl ve zvyku vyjadřovat tuto zásadu latinsky: "**OMNE VIVUM EX VIVO!**" což česky znamená: "**VEŠKERÝ ŽIVOT ZE ŽIVOTA!**"

Ateisté však museli vysvětlit vznik života samozřejmě bez Boha, kterého se snaží z vědomí lidí odstranit. Ale jak, když se dokázalo, že život vzniká jen ze živého. A tak si pomohli následující spekulací: "*Ano, dnes nevzniká živé z neživého, protože příroda používá k tomu jednodušší cesty přes živé organismy, které existují, ale dříve, v dávné minulosti, musel život povstat náhodným nebo zákonitým seskupením základních látek.*"

Panspermická teorie.

Stoupenci této teorie zastávají myšlenku věčného života. Říkájí, že život je stejně věčný jako neživá hmota. Za nositele života byly nejprve pokládány meteority, což zdánlivě potvrzovala skutečnost, že z některých bylo možno izolovat určité organické látky a dokonce i některé aminokyseliny. Dnešní znalosti osudů meteoritů vylučují mož-

nost, že by organismy mohly přežít jejich pouť vesmírem při absolutní nulové teplotě -273°C a při zahřátí meteoritů až na teplotu 2000°C , na kterou se zahřejí při průchodu naší atmosférou.

Později byla panspermická teorie opravena tak, že miniaturní jednotky života byly zaneseny na Zem tlakem slunečních paprsků. Tato hypotéza se velmi rozšířila, neboť se ukázalo, že určité bakterie (spory) mohou přežívat extrémně nízké teploty. Tuto teorii však vyvrací velmi nebezpečné radiační pásmo kolem Země, které by spolehlivě zničilo i spory, které by musely tímto pásmem projít.

Oparinova teorie.

Panspermické teorie neobstály, proto se učenci znovu vrátili k myšlence, že přece jen život vznikl z neživé hmoty - a to jen jednou. Materialistické názory zavrhovaly nahodilý vznik života, neboť na základě počtu pravděpodobnosti by to bylo nereálné a ukazovalo by to na nadpřirozený zásah, proto dle jejich názorů musel život vzniknout zákonitě. Byla vypracována celá řada teorií, z nichž je nejznámější teorie sovětského akademika A. I. Oparina. Ten navazuje na Schmidtovou teorii o vzniku Země a předpokládá, že v době, kdy naše Země pozvolna chladla, byla prvotní atmosféra zcela bez kyslíku. Měla obsahovat vodní páru, metan, oxid uhličitý, čpavek, dusík, vodík, helium. V době, kdy se měly vytvořit první oceány, tak účinkem elektrických výbojů se prý z přítomných plynů vytvořily aminokyseliny, ze kterých později vznikaly v moři ("prvotní polévce") složitější a složitější bílkoviny, které jsou základem veškerého života. Vzájemné vztahy různých bílkovinových látek vedly ke vzniku

koacervátových kapiček. Mezi kapénkami a jejich prostředím měla prý potom nastat látková výměna, čímž vlastně měly vzniknout první praorganismy, ze kterých se vyvinul další život.

Proti této teorii existuje celá řada objektivních námitek, které jsou podrobně popsány v knize: "Tajemství života." Jen několik postřehů: Existence bezkyslíkové atmosféry je velmi problematická. Téměř všechny formy života jsou závislé na přítomnosti kyslíku a ozónové sféry ve stratosféře, bez které by vznikající život musel okamžitě hynout. Rovněž skutečnost, že kyslík je v hojné míře obsažen v horninách, svědčí o jasné přítomnosti kyslíku.

Rovněž kondenzační reakce aminokyselin na složité polypeptidy nemohly probíhat ve vodním prostředí, neboť je to z hlediska chemických zákonů naprosto vyloučeno.

Jedním z dalších podstatných důkazů, svědčících proti této teorii, je chiralita aminokyselin. Všechny aminokyseliny, které by mohly vzniknout účinkem elektrických výbojů, jsou racemáty, tj., že 50% aminokyselin stáčí kmity polarizovaného světla doprava a jsou tudíž pravotočivé, a 50% stáčí světlo doleva a jsou levotočivé. Ve svém geometrickém uspořádání jsou tudíž zrcadlovým obrazem (jako např. levá rukavice od pravé). V živých organismech jsou přítomné aminokyseliny vesměs levotočivé. Tato skutečnost je dosud nevysvětlitelná.

A tak by bylo možné pokračovat s mnoha dalšími důkazy proti této teorii. Mimo jiné, třeba existencí pouhých dvaceti aminokyselin, které jsou v živých organismech, dvojí druh uspořádání bílkovin, jednotný genetický mechanismus atd.

Pokusy o syntézu života.

Mnoho vědců na celém světě se snaží na základě předložených teorií o vzniku života vyrobit život v laboratoři a dosud se to nikomu nepodařilo. Na poli genetiky a biologie bylo učiněno mnoho důležitých objevů, které jednoznačně ukazují na úžasnou složitost života.

V roce 1962 byla udělena Nobelova cena J. D. Watsonovi, Wilkinsonovi a Crickovi za objev molekulární struktury nukleových kyselin, zvláště pak za objev deoxyribonukleové kyseliny (DNA), která má nesmírný význam pro přenos dědičných informací v živé hmotě.

V roce 1967 vytvořili dva američtí genetici - prof. Arthur Kornberg a Dr. Mehran Goulian umělý virus. Molekula syntetického viru byla tedy připravena, avšak nefungovala. Nebyla živá, nerozmnožovala se. Po mnoha pokusech a přemýšlení se podařilo získat čistý enzym, ke kterému byla přidána určitá dávka přírodní DNA, oddělená z jednoduchého viru. Biochemik Dr. Sinsheimer vložil tento umělý virus s předávkem přírodní DNA do kultury plné bakterií - a virus opravdu žil. Hubil bakterie a dokonce se i rozmnožoval. Podařila se kalifornským vědcům opravdu syntéza života? Sami autoři tomu nevěří. Potřebovali přece přidat přírodní DNA, která potom vlastně dala celému procesu program.

Na adresu těch, kteří se domnívají, že by snad oživená hmota z laboratoře vyvrátila pravdu o stvoření, řekl profesor Mareš: "*Umělá živá hmota, vyrobená v laboratoři by potvrdila jen to, co měla vyvrátit. V podstatě by však dokázala, že živé vzniká jen přímým zásahem živého.*"

Život je Boží stvořitelství čin.

Zamyslete se nad některými vědeckými argumenty ke zjištění, zda je možné, aby život povstal sám od sebe, jak se to všeobecně učí, nebo zda podporují biblický názor, který dosvědčuje, že Bůh je Stvořitelem života.

a) pozorování a logika

Pozorováním přírody a naší logikou můžeme vyvodit určité rozumné závěry. Z pozorování dobře víme, že se samovolně nic rozumného nevytvoří. Ještě nikdy se nestalo, že by se postavil dům sám od sebe bez předchozích projektů a pracovního úsilí dělníků či mechaniků. Chemik Kornfeld to vyjádřil takto:

Když jsem se zabýval v laboratoři složitostí a nekonečnou jemností nejmenších částic, často mě přemohlo poznání, že Bůh musí být moudrý. Člověk žasne, že tak složitý mechanismus může být vůbec funkční! I nejjednodušší lidmi vytvořené mechanismy vyžadují konstruktéra a výrobce. Vymyká se mému chápání, jak se někdo může domnívat, že se mechanismus života, který je nescísněkrát složitější než nejsložitější mechanismus vytvořený lidským umem, sestrojí sám, že se vyvine sám od sebe.

Položme si otázku: Proč rostliny vytváří tak nádherné květy? Evolucionista odpoví: Aby svou barvou a vůní přilákaly hmyz a tím si zajistily své oplodnění. Otázka však zůstává nezodpovězena. Jak to rostliny mohou vědět, která barva a která vůně hmyz přivábí a jak mohou poručit svému organickému tělu, aby příslušné květy vyrobilo? Každý květ je originálem a z hlediska kreacionistického jsou stvořeny nejen proto, aby lákaly hmyz, ale

také proto, aby vytvořily příjemné prostředí pro člověka a harmonicky zapadly do celé živé přírody.

Další otázka: Proč stromy vytváří tak chutné ovoce? Evolucionista odpoví: Stromy svým ovocem lákají živočichy a člověka, aby je utrhl, snědl mimo prostor stromu a odhodil semínka a tím si zajišťuje svou reprodukci. Jak ale může strom vědět, že jeho ovoce bude lákat lidi i živočichy, že jim to bude nejen chutnat, ale také jim za odměnu zajistí životně důležité vitaminy a jiné výživné látky? Jak si strom poručí, aby takové látky vznikaly v jeho ovoci, složitými fotosyntetickými reakcemi? Při přemýšlení dojdeme k poznání, že za tímto musí stát "Vyšší Inteligence", která tomu všemu dala smysl a užitečnost. A tak bychom se mohli ptát dále: Proč má mrkev tak tlustý kofen, proč kvěťák vypadá tak jak vypadá atd? Evolucionista se bude snažit vysvětlit, že si rostliny tak shromažďují zásobu živin na příští rok. Přes zimu však shnijí a příští rok nevypučí. Naproti tomu produkty těchto zelenin jsou nesmírně důležité pro racionální výživu člověka a k jeho zdraví. Znovu se tu potvrzuje ona skutečnost, že vše, co se děje v přírodě, je v dokonalém souladu a dává poznání, že za vším stojí Tvůrce.

b) zamyšlení matematické

Matematik a přírodovědec prof. J. Gray řekl, že všechny systémy směřují ke stavu největší pravděpodobnosti. Položme si otázku, jaká je pravděpodobnost samovolného vzniku života? Výňatek z knihy: »Zájem galaxie« od L. Součka:

Nejjednodušším samostatným životem, existujícím dnes na naší planetě, a současně nejjednodušší formou, kterou si dovedeme jako životaschopnou vů-

bec představít, jsou některé druhy bakterií a řas s nerozlišenou jadernou hmotou. Nejstarší zachované fosilie jednobuněčných organismů z prvotních kanadských sedimentů jsou zjevně daleko složitější. Tato nejprimitivnější bakterie či řasa obsahuje alespoň 2000 genů (cystronů), z nichž reguluje produkci a činnost některého z nezbytných enzymů. Těchto 2000 genů představuje podle našich dnešních poznatků dolní mez - další redukce elementů, řídících enzymatickou činnost, se již neslučuje se životem. Každý z genů je však sám o sobě nesmírně složitým aparátem. Obecně vzato, každý z genů je zakódován asi 1000 "slovy" aminokyselinami obsahující po třech bázích. Celkem tedy musíme jako předpoklad nejjednodušší formy života předpokládat řetězec minimálně 6 miliónů článků aminokyselin, seřazených v naprosto přesném a bezchybném pořadí, aby byla zajištěna smysldávající informace a tím i život. Když předpokládáme (což není vůbec pravděpodobné) v pozemském proceánu nejen obecnou existenci, ale i místní ochotnou přítomnost potřebných bází, skládajících aminokyseliny, je nahodilý vznik života zakódovaného řetězcem DNA pouhými náhodnými kombinacemi a rekombinacemi, svrchovaně nepravděpodobný. Podle doc. Dr. Erika Kittnara, CSc lze pravděpodobnost náhodného vzniku života vyjádřit poměrem $1 : 4.10^{1000000}$

Jinými slovy, pravděpodobnost náhodného vzniku života, jejíž považujeme za myslitelně nejprimitivnější, lze přirovnat, i kdyby se rekombinace opakovaly každou vteřinu a současně v každé kapičce světového oceánu, k trilionkrát za sebou získané hlavní

výhře v loterii při náhodném zakoupení jediného losu. Taková možnost zkrátka neexistuje. Kdybychom ji připustili, opustili bychom nutně i veškeré fyzikální, chemické a jiné zákony, spočívající konec konců na statistickém průměru chování sice obrovského, ale vždy neporovnatelně menšího počtu molekul, atomů a jejich částic.

c) zákon setrvačnosti

Ve slovníku je setrvačnost definována takto: "Každé těleso setrvává ve stavu klidu nebo stejnoměrného pohybu v přímočaré dráze, dokud je nepřiměje nějaká z vnějšku působící síla ke změně tohoto stavu." Míč se sám od sebe nezvedne ze země a nepřiletí k někomu. Vůz nebo auto či družice se nedají samy od sebe do pohybu. Zákon o setrvačnosti nám říká, že tyto věci setrvávají ve stavu, v němž jsou, leda, že by na ně zapůsobila jiná síla. Neživá hmota, která je nehybná, bez energie a bez života, by zůstala věčně tak, kdyby na ni nezapůsobila žádná vnější síla. Neměla by žádný podnět k vytvoření vesmíru a pak dokonce života. To by bylo v rozporu se zákonem setrvačnosti. Mohla by překonat tuto setrvačnost jen tehdy, kdyby na ni začal zvenčí působit zdroj energie.

Bible je v plném souladu s tímto vědeckým zákonem. V Izaiášovi 40:26 čteme:

♦ *K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny je volá jménem, má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedno.*

Bůh je zde označen jako zdroj síly, které k tomu bylo zapotřebí.

d) druhá věta termodynamiky.

Dalším důležitým pojmem je entro-

pie, nebo-li poučka o nevratnosti přírodních pochodů. Vyjádříme-li se jednoduchými slovy, znamená 2. věta termodynamiky, že příroda se nemůže uspořádat sama, protože každá fyzikální změna musí být doprovázena ztrátou pořádku. Harrison o tom píše:

"Krátce řečeno, znamená to, že chceš-li udělat něco pozoruhodného v nějakém fyzikálním systému, musíš řídit postup. Molekuly, které jsou ponechány samy sobě, se pohybují chaoticky. Zanedbání působí, že dům chátá, řepa shnije a člověk zpusťne. K vytvoření některé z těchto věcí je třeba řízeného úsilí. Vše, co označujeme jako živé, obsahuje tuto řídicí sílu."

Nositel Nobelovy ceny za fyziku Erwin Schrödinger píše:

Jestliže je neživé těleso izolováno, nebo postaveno do stejnoměrného prostředí, ustane velmi brzo každý pohyb následkem různých druhů tření. Elektrické nebo chemické potenciální rozdíly se vyrovnají, úsilí látek o tvoření chemické sloučeniny přestane, jakmile se vytvoří sloučenina, teploty se vyrovnají sdílením tepla. Tím mizí všechna přlnavost a zůstává mrtvý, nečinný kus hmoty. Je dosaženo trvalého stavu, v němž již neprobíhají žádné změny.

Tak i hodinky, nenatáhneme-li je nebo dojde-li baterie, se zastaví a samy se nerozejdou.

Tento přírodní zákon je v naprostém rozporu s teorií, že živé látky se vyvíjely samy od sebe. Neživá hmota nehledá žádnou cestu k svému zlepšení, ale udržuje si svůj stav. Teorie, že hmota hledala cestu, aby se "uspořádala" v živého tvora, nedbá těchto fyzikálních zásad.

Tvůrcem života je Bůh.

Ne nadarmo se v našem slovníku užívá pro živou bytost slova tvor. Je odvozeno od slovesa tvořiti a označuje toho, kdo byl stvořen. Ale je-li někdo stvořen, musí nutně předpokládat i STVOŘITELE: V Žalmu 36:10 je napsáno:

♦ *Nebo u tebe (Bože) jest studnice života..."*

Dnešnímu lidstvu patří stejná výtka jaká byla kdysi učiněna Izraelitům:

♦ *Zapomněl jsi na Boha silného, Stvořitele svého.*

Zatímco při pohledu na nekonečnou složitost života by měl každý z nás prohlásit podle Zjevení 4:11

♦ *Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.*

-Ing. Blahoslav Balcar- Autor knih:

1. "TAJEMSTVÍ STVOŘENÍ"
2. "TAJEMSTVÍ POTOPY"
3. "TAJEMSTVÍ ŽIVOTA"

Všem přátelům

a čtenářům děkujeme za modlitby, milé dopisy, finanční dary na tiskový fond a návrhy témat, které vás zajímají. Postupně je zařadíme během roku.

Od konce listopadu 1993 do poloviny února 1994 jsme byli mimo domov. Omluvte nás, že nemůžeme na všechny dopisy odpovědět osobně. Vaše objednávky vyřídíme co nejrychleji.

Pokud máte zájem o další výtisky Evangelizačního čísla časopisu »Zápas o duši« napište nám.

Vaši vydavatelé,
Pavel a Klára Stejgerovi

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

ZOD Distribuce

Ing. Bohuslav Vlček

U stadionu 379

CZ - 595 01 Velká Bíteš

Slovensko

ZOD Distribúcia

M. & A. Zavilla

Jiráskova 165/10

SK - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno

96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá

49134-202/0200

HCJB
WORLD
RADIO

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC. Září - říjen (možná do března 1994)

6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - t.j. 49, 31, 25 a 17 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC. Září - říjen (možná do března 1994)

15 270 a 17 790 kHz - t.j. 20 a 17 m.

TWR TIRANA: připravujeme každé pondělí ve 21:45

střední vlny: 1 395 kHz - t.j. 215 m.

ZÁPAS O DUŠI vydávají šestkrát do roka **Pavel a Klára Steigerovi**

HCJB Radiosieť ZOD, Box 893, CZ - 763 26 Luhačovice.

Tisknou **OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1.**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne

8.2.1991. Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

SP č.p. ZsRP Bratislava. Čj. 1034-PO-1993 zo dňa 1.4. 1993.